

นวนิยายแห่งความรัก ความหวัง และศรัทธา

กว่าดอกไม้ จะบาน

แหวกม่านประเพณีสตรีมุสลิม

ชมัยพร มาลัยทัต

ຕົວຢ່າງ

คำนำสำนักพิมพ์

น้อยนักที่เราจะได้อ่านวรรณกรรมที่บอกเล่าถึงเรื่องราวของสตรีมุสลิมในประเทศไทยได้อย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา “กว่าดอกไม้จะบาน” เป็นนวนิยายอันละเอียดละไมซึ่งบอกเล่าถึงวิถีชีวิตของชาวมุสลิม โดยสะท้อนแนวคิดในความเป็นผู้หญิงทั้งในฐานะ เมีย แม่ และลูก อย่างลึกซึ้ง และทำให้เราสัมผัสได้ถึงความเข้มแข็งภายในหัวใจของลูกผู้หญิง

เรื่องราวของ “มาเรียม” ตัวละครเอกที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมจากเส้นกรอบแห่งชนบจารีต-ค่านิยมของสังคม และตกเป็นเหยื่อด้วยน้ำมือของคนใกล้ชิดและตัวของเธอเอง...ที่ไม่อาจก้าวผ่านหลุมพรางแห่งกิเลสตัณหาได้พ้น ได้ถูกผู้เขียนถ่ายทอดออกมาอย่างเรียบง่าย น่าติดตาม ชวนสะท้อนใจและบอกเล่าถึงความเป็นจริงหลายๆ อย่างในแง่มุมหนึ่งของสังคมมุสลิมให้เรารับรู้

และถึงแม้ว่าชีวิตของมาเรียมต้องพบพานกับเรื่องราวที่มา
กระทบจิตใจกระทบใจอยู่หลายครั้งหลายครา แต่เธอก็สามารถหยัดยีน
ฝ่าฟันสิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาเหล่านั้นด้วยพลังแห่งความศรัทธา เชื่อมั่น
ในความรัก และการทำความดี จนพบกับแสงสว่างและความสุขในท้าย
ที่สุด

Woman Publisher หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะทำ
ให้คุณผู้อ่านได้ค้นพบคำตอบบางอย่างให้แก่ตัวคุณเอง และขอเป็น
กำลังใจให้แก่ผู้หญิงทุกคนที่กำลังตกอยู่ในความทุกข์ เศร้า ขอให้
อดทน และศรัทธา สักวันหนึ่งดอกไม้จักต้องผลิบานในชีวิตของเรา
อย่างแน่นอน

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ Woman Publisher

1

ตัวอย่าง

เขาไปแล้ว...

มาเรียนบอกตนเองขณะยืนทอดสายตามองร่างสูงท่วม ศิวคัลล้า
ก้าวเดินช้าๆ เพราะความสูงวัย นั่นคือสามีของหล่อน... ยูनुส... ที่เดิน
ไสรถเข็นกระเป๋าทรงไปยังประตูผู้โดยสารออก...

แสงสะท้อนจากรถเข็นชุบโครเมียมที่ยูनुสจับอยู่สะท้อนเข้าตา
หล่อนและลูกๆ ที่ยืนอยู่ตรงปลายทางตรงข้ามกับเขา มองดูยูनुสที่
กำลังหยุดพูดกับเจ้าหน้าที่ เขาหันมามองหล่อนอีกครั้ง โบกมือแล้วยิ้ม
ให้ก่อนจะไสรถหายเข้าช่องประตูไป

มาเรียนถอนใจยาว... ไม่รู้เหมือนกันว่าโล่งอกหรืออาลัยอาวรณ์
เขากันแน่ หล่อนหันมาพูดกับลูกสาวว่า

“เรากลับกันเถอะ.. ป้ากลับไปแล้ว”

ลูกทั้งสองคือโลลากับวาลิตพยักหน้ารับ การมาหรือกลับของ
ผู้เป็นพ่อไม่ได้ทำให้สองคนตื่นเต้นมากเกินกว่าปกติ เพราะนับจากรู้ความ
ปาป้าของพวกเขาเข้ามาหาเขาได้แค่ปีละครั้งหรือสองครั้งเท่านั้นเอง... นาน
หนจึงจะมาหาสามครั้งในปีเดียวกัน

แต่ละครั้งที่ยูนูสมาเมืองไทยเพื่อเยี่ยมลูกเมียคนไทยที่นี่...
เขาไม่ได้แค่นำพาความเป็นสามีกลับมาเท่านั้น แต่ยูนูสได้นำพาความ
เป็นเจ้าของชีวิตติดตัวกลับมาหาเขาอีกด้วย... เหตุนี้เอง บ้านทั้งบ้านจึง
โกลาหลเมื่อเขามาถึง และจะกลับคืนสู่ความสงบอีกครั้งยามเขากลับไป

หล่อนพาลูกทั้งสองเดินตรงไปที่รถเก๋ง... อย่างน้อยที่สุดก็ได้
เป็นภรรยาของยูนูสก็ดีตรงมีเงินจับจ่ายใช้สอยโดยไม่ต้องดิ้นรน
หากิน ถึงจะไม่ได้ฟุ่มเฟือยมากมายแต่ก็สบาย มาเรื่อยจึงยอมแต่งงาน
กับเขา แม้ยูนูสจะแก่งานน่าจะเป็ป็นตาของหล่อนมากกว่าเป็น
สามี และทั้งไม่น่าเป็นพ่อของลูกสาวลูกชายที่กำลังจะเข้าสู่วัยรุ่นเช่นนี้

หล่อนกตรีโมตเปิดล็อกและโลลาก็เปิดประตูด้านข้างก้าวขึ้น
นั่งในเวลาเดียวกันกับวาลิตที่นั่งด้านหลัง มาเรื่อยเดินตามมาที่หลัง
หล่อนก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับและไขกุญแจสตาร์ทรถ

เงินที่ยูนูสมอบไว้ให้ยังอุ่นๆ อยู่ในกระเป๋า จำนวนของมันถึง
สองหมื่นบาท เขาบอกหล่อนว่า

“เอาไว้ใช้...อย่าให้มันเปลืองนัก” เขาพูดภาษาอังกฤษกับหล่อน
ภาษาที่หล่อนพยายามจะหัดพูดอยู่แต่ไม่ค่อยเก่งสักเท่าใดนัก

หากตอนเป็นนักเรียน หล่อนใส่ใจมากกว่านี้ หล่อนคงพูดภาษา
อังกฤษได้บ้าง ถึงจะไม่ดีเลิศแต่ก็คงจะทำให้สื่อสารกับยูนูสได้ง่ายกว่า

นี่เป็นแน่

หญิงสาวพารถเคลื่อนออกจากสนามบิน โลลาเอื่อมมือไปหยิบแผ่นซีดีในรถออกมาสอดลงไปเครื่องเล่น ปากหล่อนก็พูดไปด้วยว่า “ป้ากลับไปแล้วค่อยยังชั่วหน่อย... ไม่งั้น ป้าป้าอยู่ เราฟังเพลงในรถไม่ได้เลย โดนดุทุกที”

มาเรื่อยมาได้แต่ยิ้ม ไม่รวมวงนินทาสามีให้ลูกฟัง

ยูनुสเชื่อว่าการฟังเพลงหรือการฟังดนตรีเป็นการนำพาตนเองไปสู่ความบาปผิด ในความคิดของเขา ดนตรีคือเครื่องสื่อสารกับนรก

ดังนั้น...เมื่อเขากลับมาเมืองไทย เสียงเดียวในรถที่ยูनुสอนุญาตให้ลูกๆ ได้ยินจากเครื่องเสียงคือเสียงของการขับขานอ่านพระคัมภีร์อัลกุรอานเท่านั้น

ภาพสองข้างทางผ่านไปเรื่อยๆ แต่มาเรื่อยไม่ได้สนใจมองความคิดของหล่อนนี่ก็ย้อนกลับไปสู่สมัยที่หล่อนเพิ่งอายุย่างเข้าสิบหกปี เป็นเวลาที่หล่อนสะสวยงดงาม ในปีนั้นเป็นช่วงที่หญิงสาวไทยมุสลิมในครอบครัวระดับล่างกำลังตื่นตัวต่อการได้แต่งงานกับสามีชาวอาหรับผู้ร่ำรวย ซึ่งปรารถนาจะได้ภรรยามุสลิมในเมืองไทยสักคน เพื่อว่าเมื่อเขาแวะมาเมืองไทยจะได้ดูแลปรนนิบัติเขา ฝ่ายหญิงไทยมุสลิมนั้นเล่าก็เฝ้าหวังว่าการได้แต่งงานกับชายชาวอาหรับ จะเหมือนกับบุญพาวาสนาส่ง ได้มีชีวิตสุขสบายไม่ต้องดิ้นรนหาทำมาหากินให้เหนื่อยยาก

มาเรื่อยไม่เคยคิดเลยว่า หนึ่งในนั้นจะรวมหล่อนเข้าไว้ด้วย

มีนายหน้ามาคุยกับนางอาชีวะห์แม่ของหล่อน เวลานั้นมาเรื่อย

ยังเด็กมาก พ่อแม่สั่งหล่อนให้แต่งงานกับชายอาหรับ แม้จะไม่แน่ใจ
ไม่ยากแต่งงาน แต่ความกลัวแม่มีมากกว่า มาเรียมจึงไม่กล้าขัดคำสั่ง
แม่

หล่อนได้แต่หวังว่า เขาน่าจะหล่อเหลาเหมือนพระเอกหนังแขก
หรืออย่างน้อยที่สุดเขาก็ควรจะคูดี หรือไม่... ถ้าเขาเห็นหล่อนเด็ก
เกินไป เขาอาจจะปฏิเสธไม่แต่งงานด้วย

แต่มาเรียมคาดผิดหมด... นายหน้ากลับมาอีกครั้ง และพา
ยูนุสมาด้วย

เขาไม่หล่อ และไม่ปฏิเสธเมื่อเห็นหล่อน

เพียงเห็นยูนุส มาเรียมก็ตื่นตกใจปนกับผิดหวัง... เขาแก่กว่า
พ่อหล่อน เป็นคนรุ่มปุเสียด้วยซ้ำไป มาเรียมคาดไม่ถึงเลยว่าเขาจะแก่
ได้ขนาดนี้

ในวันนั้นยูนุสเป็นชายวัยหกสิบ ร่างท้วม ผิวดำ ปากหนา
และจุมูกบาน ตาของเขาโตโปนจนแลเห็นตาขาวเด่นชัดตัดกับสีผิว
และสีผมดำสนิทหยิกขดเกาะหนังศีรษะ เป็นผู้ชายที่ไม่เคยอยู่ใน
ความฝันของสาววัยสิบหกอย่างแน่นอน

เท่านั้นเอง มาเรียมก็รีบวิ่งหนีไปซ่อนที่หลังบ้าน ตั้งใจว่าอย่างไร
เสีย หล่อนจะไม่แต่งงานกับคนแก่ปูนนี้แน่นอน

ซ่อนได้ไม่ถึงนาทีนางอาชีวะหึกก็เดินตามมาดึงมือหล่อนออกมา
จากที่ซ่อน

“ฉันไม่แต่งกับเขาหรอกมะ เป็นตายก็ไม่แต่ง”

มาเรียมประกาศเสียงดัง แต่นึกว่าจะต้องอยู่กับคนแก่ขนาดนี้

หล่อนก็ล้วงจนชนลุก

“ไม่แต่งได้ไง กูรับปากเขาไปแล้ว” นางอาชีวะหัดตอบลูกสาว พลังขมวดคิ้วดูไปด้วย ในวัยห้าสิบปีนางยังคงมีเค้าความสวยของวัยสาวให้เห็นได้ชัดเจนจากคิ้วเข้มและตาคมวาววับ มาเริ่มได้ความงามเหล่านี้มาจากพ่อและแม่ หล่อนมีเรือนร่างสูงโปร่ง ผิวค่อนข้างขาวนวลเนียน ไม่ถึงกับบอบบางแต่ก็ไม่อ้วน ดวงหน้าเรียวยาวกับจมูกโด่งและริมฝีปากสวยได้รูป เช่นเดียวกับดวงตาคมหวานสวยงาม ว่าไปแล้วพี่น้องของหล่อนทุกคนล้วนแล้วแต่รูปร่างหน้าตาดีด้วยกันทั้งนั้น แต่ไม่มีใครโดนบังคับให้แต่งงานกับคนแก่สักคน

ทำไมต้องเป็นหล่อน...

“แต่งกะอาหรินะดีแค่ไหน มึงรู้ไหม... เศรษฐีทั้งนั้น เงินทองก็ไม่ต้องหา หนังสือก็ไม่ต้องทนเรียนอีก... จะเรียนไปทำไม ผู้เลี้ยงได้เงินมากกว่าตั้งเยอะ” นางอาชีวะหัดเกลี้ยกล่อมไปพลง ดูไปพลง

มาเริ่มร้องไห้โฮ... หล่อนไม่ยอมแต่งกับชายแก่คราวปู่ แต่แม่ของหล่อนยืนยันขันแข็ง

“มึงต้องแต่ง ถ้าไม่แต่งกูไม่มีเงินไปกินมันแน่ เงินที่มันให้กูมานะ กูใช้หมดไปแล้ว” นางอาชีวะหัดเอ็ดตะโร “รีมึงอยากเห็นกูถูกจับติดตะราง เพราะเอาเงินเข้ามาแล้วไม่มีคืน” นางทิ้งท้ายไว้เช่นนั้น ก่อนจะเดินผละกลั้วออกไปอย่างอารมณ์เสีย

พี่น้องของมาเริ่มพากันเข้ามาปลอบใจด้วยความเห็นใจ ผู้หญิงสาวคนไหนกันเล่าอยากจะทำแต่งงานกับชายแก่คราวปู่เช่นนี้ มาเริ่มนั่งกอดเข้าร้องไห้ คำพูดปลอบโยนต่างๆ ผ่านหูไปอย่างไร้รับรู้ใดๆ

นอกจากมองเห็นอนาคตอันมืดมนของตนที่รออยู่

เพื่อนๆ คงจะหัวเราะเยาะหล่อน เพื่อนบ้านคงนินทาว่าร้าย
ที่หล่อนแต่งกับคนแก่คราวพ่อ อนาคตสวยหรูที่หล่อนวาดหวังว่า
จะมีหลังเรียนจบปริญญาตรีเป็นอันพับไปได้เลย

หล่อนจะไม่ได้ทำงานนอกบ้าน ไม่ได้เป็นสาวสำนักงานแต่งตัว
สวยๆ กระจับกระจางอย่างที่เคยนึกหวัง วันเวลาข้างหน้าจะมีก็แต่ชาย
แก่คนนี่คนเดียว...

แค่นี้ หัวใจของสาวน้อยในเวลานั้นก็เจ็บปวดยิ่งนัก

ดูเหมือนยูนุสเองก็จะเดาจากอาการของทุกคนในบ้าน รวมทั้ง
สีหน้าท่าทางของมาเรียมได้ เขากลับไปหลังจากนั้น

นางอาซีซะห์โกรธมาเรียมมากที่แสดงอาการรังเกียจจนยูนุส
กลับไป พ่อกลับหลังแขกแล้ว มาเรียมถูกตีเสียตัวลายไปหมด หล่อนได้
แต่ร้องไห้ หูก็ฟังแม่ดูดำว่ากล่าวสารพัดที่หล่อนเป็นลูกเนรคุณไม่ทำตาม
คำสั่งของแม่ ทำลายความหวังของแม่ที่สนับสนุนให้หล่อนสุขสบาย

เสียงดำว้าของนางหยุดลง เมื่อยูนุสส่งของขวัญตามมาให้ในเวลา
ต่อมา

สิ่งที่เขาส่งตามมาให้ภายหลัง คือสร้อยคอทองคำน้ำหนักสองบาท

“เป็นของขวัญ” นางสูนีย์...นายหน้าหาเมียให้แขกอาหรับยืมย่อง
ส่งกล่องพลาสติกสีแดงให้มาเรียม

หล่อนรีบไปเปิดดู...สร้อยทองคำเหลืองอร่ามกวาววามต้อง
แสงไฟ เป็นสิ่งที่หล่อนไม่เคยได้เป็นเจ้าของมาก่อน พ่อแม่หล่อนไม่ได้
ร่ำรวยมากพอจะมีเงินเหลือมาซื้อทองแจกให้ลูกสาวใส่ นี่เป็นครั้งแรก

ที่มาเริ่มได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินสูงค่า

หล่อนตื่นตื่นแต่ก็รักษาทำที่ด้วยการปิดฝากล่องลง ถ้ามาง
สุนีย์ว่า “ให้หนูหรอ”

“เออ...ให้แก่นั้นแหละ” นางสุนีย์ยังยิ้มไม่เลิก กระลิมกะเหลียวกับ
หล่อนต่อไปว่า “ตกลงไปหอะ มาเริ่มมเอ๊ย มะแกจะได้สบาย ยูหนูสิก็ว่า
จะให้เงินมะไปปลูกบ้านใหม่อีกหลัง จะได้ไม่คับแคบแบบนี้ไง...เขาสงสาร”

มาเริ่มมิ้มปาก ความรู้สึกรังเกียจยูหนูสค่อยๆ ลดลงเมื่อได้รับ
ของขวัญราคาแพง ฟูได้ยินเสียงนางสุนีย์คุยอวดต่อไปว่า “นี่แค่ชิ้นแรก
นะเริ่ม...อีกหน่อย พอตกลงแต่งงานกันแล้ว ที่นี้ละ...แกได้อยู่
สุขสบายเป็นคุณนายไปเลย บ้านเขาก็จะซื้อให้ รถเขาก็จะซื้อให้...
ผัวคนไทยนะหรือ แต่งกับมันกว่าจะได้บ้านสักหลัง รถสักคัน หากัน
จนแก่ตาย...บางคนแก่ใกล้ตายแล้วยังไม่มีรถให้ขับด้วยซ้ำไป” นาง
เฝ้าบรรยายโหม่นน้ำใจมาเริ่มให้คล้อยตาม

ไม่เฉพาะหล่อนจะสุขสบาย ทุกคนในครอบครัวจะพลอยสุข
สบายตามไปด้วย นั่นเองคือการยอมตกลงใจของมาเริ่ม หล่อนหวัง
จะได้เป็นคุณนายซาๆ อยู่สุขสบาย เอาเถอะ...ใครจะนิินหาว่าร้าย
หล่อนก็ช่างมัน และถึงยูหนูสจะอ้วนดำ จะแก่คราปูของหล่อน แต่เมื่อ
เขามีเงิน มีทุกอย่างให้ หล่อนจะต้องสนใจคนอื่นไปทำไม

ความสุขสบายคือเป้าหมายของชีวิต...ได้มีผัวรวยๆ ลักคนก็
เหมือนกับนักกีฬาแข่งขันได้เหรียญทองนั่นแล้ว

งานแต่งงานจึงถูกกำหนดขึ้นอย่างง่ายดาย และเร่งรีบ ไม่มีชุด
แต่งงานกระโปรงบานยาวระพั้ง ถือช่อดอกไม้แห่ไปบ้านเจ้าบ่าวอวด

ความงามของเจ้าสาว มีก็แต่เพียงยูनुสมากับดาวู้ดเพื่อนของเขาและนางสนีย์ผู้เป็นนายหน้า นั่งรถเก๋งมาจอดที่ถนนริมคลองฝั่งตรงข้ามกับบ้าน แล้วเดินข้ามสะพานไม้เข้ามาที่บ้าน

ส่วนพิธีแต่งงานนั้นนางอาชียะห์เป็นคนจัดการทั้งหมด เบ็ดเสร็จเรียบร้อย และถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลามทุกอย่าง นางเซญูอิหม่ามประจำชุมชนมาทำพิธีแต่งงานนี้ให้ สีหน้าของนางเบิกบานใจเมื่อเล่าสู่ให้คนนั้นคนนี้รับฟังถึงความร่ำรวยของเขยนักธุรกิจข้ามชาติของนาง เหล่าญาติพากันยินดีไปกับนางด้วยที่ลูกสาวจะได้อยู่สุขสบาย หรือถึงบางคนจะแสดงความยินดีไปตามมารยาท นางอาชียะห์ก็ไม่คิดจะเก็บมาใส่ใจ...

แต่พอทุกคนเห็นยูनुสกับพวกของเขาเดินข้ามสะพานมา แยกในงานก็ฮือฮา เมื่อเห็นเจ้าบ่าววัยชราที่แก่กว่าผู้เป็นพ่อตาด้วยซ้ำ... แต่แม่จะอ้วนและแก่แต่ยูनुสก็กระฉับกระเฉง อาชีพนักธุรกิจที่ต้องเดินทางติดต่อค้าขายระหว่างประเทศมาโดยตลอด ทำให้เขาปรับตัวเก่ง พอเดินมาถึงเขาก็เข้าพิธีแต่งงานที่เรียกกันว่านิกะห์ทันที

หลังพิธีนิกะห์เสร็จเรียบร้อยไม่มีการส่งตัวใดๆ เพราะเจ้าบ่าวแก่จนไม่มีใครกล้าให้ออวาทเขา มีก็แต่เพียงอิหม่ามพูดผ่านล่ามฝากฝังให้ดูแลมาเรื่อยเท่านั้น

หลังจากนั้น ยูनुสก็พามาเริ่มขึ้นรถเก๋งที่เพื่อนเขาเป็นคนขับพาหล่อนไปโรงแรมที่พักของเขาทันที

เป็นคืนวิวาร์ห์แสนทุกข์ทรมานของมาเรียม... หล่อนไม่มีความทรงจำแสนหวานเหมือนที่เคยได้อ่านในนิตยสารประโลมโลก หรือหนังรัก

โรมานดิกที่เคยดูมาก่อน หล่อนตระหนกและหวาดกลัวยูनुสในตอนแรก แต่เมื่อเขาหัวนล้อมหล่อนอยู่พักหนึ่ง และด้วยชั้นเชิงของชายผู้ผ่านการมีภรรยามาแล้วหลายต่อหลายคน ทั้งที่ยังอยู่และเลิกไปแล้ว ในไม่ช้า ยูनुสก็ทำให้มาเรียมโอนอ่อนได้

แต่มันก็ไม่ได้หมายถึงความสุข มาเรียมอธิบายความรู้สึกของหล่อนไม่ถูก... หล่อนรู้แต่ว่าหล่อนเป็นเมีย มีหน้าที่จะต้องนอนกับเขา เมื่อยูनुสต้องการเพศสัมพันธ์ และถึงจะไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเอง กระจำงัก มาเรียมก็ยินยอมให้มีครั้งต่อมาและเกือบจะทุกวัน...จนกระทั่งถึงกำหนดเขาจะต้องบินกลับประเทศ

ยูनुสทิ้งเงินไว้ให้หล่อนใช้สองหมื่นบาท และสั่งว่า

“ถ้ามีปัญหา ให้ติดต่อตัวฉัน เขาเป็นส่วนของฉันเอง”

เขาพูดภาษาอังกฤษช้าๆ เพื่อให้มาเรียมเข้าใจ หล่อนพยักหน้ารับ อาลัยอวอร์ดเซียงนั๊ก

ไม่ได้รักชอบในตอนแรก แต่เมื่อเสียตัวเป็นภรรยาเขาแล้ว ธรรมชาติหญิงชายก็สร้างความผูกพันระหว่างกันขึ้น หล่อนส่งเขาที่สนามบินด้วยน้ำตานองหน้า หวาดกลัวว่ายูनुสจะไม่กลับมาเมืองไทยอีก

“ผมต้องกลับมาแน่นอน” เขาปลอบหล่อนยิ้มๆ กวาดสายตามองคนโดยรอบเหมือนจะประกาศศักดิ์ทำให้รู้ว่า แกระดับเขานี้ยังมีสาวๆ มาร้องไห้อาลัยอวอร์ด

“คุณต้องกลับมาเร็วๆ นะยูनुส” มาเรียมอาลัยอวอร์ด

หล่อนเป็นของเขาแล้ว นับจากนี้ไป... ชีวิตของหล่อนขึ้นกับเขาเท่านั้น

“แน่นอน” เขาย้ำ ก่อนจะโบกมือลาและก้าวขึ้นเครื่องไป ปล่อยให้
ให้หล่อนกลับกับดาวู้ดและนางสนีย์

ดาวู้ดส่งหล่อนกลับบ้านหลังจากนั้น เมื่อไม่มียูนุสอยู่ด้วยก็ไม่
จำเป็นที่จะต้องเข้าโรงแรมให้เปลืองเงิน

“ต่อไปนี่...เงินเดือนให้มารับที่ฉัน ยูนุสสั่งให้เงินเธอใช้เดือน
ละหนึ่งหมื่นบาท”

“หมื่นเดียวเท่านั้นเองรี้ง” มาเรียกถามทันทีอย่างผิดหวัง

ก็แน่ละ หล่อนหวังว่าจะได้มากกว่านี้ แต่เงินหนึ่งหมื่นบาทใน
สมัยที่เงินยูเอสดอลลาร์มีค่าเท่ากับยี่สิบห้าบาท ย่อมไม่ใช่เงินจำนวน
เล็กน้อย

ดาวู้ดยิ้มเยาะโดยไม่ปิดบัง
เขาว่า

“อย่าทำเป็นงกไปหน่อยเลย... ฉันรู้หรือกว่า อย่างเธอทำงานได้
เงินเดือนไม่ถึงห้าพันด้วยซ้ำไป”

มาเรียกนึกเกลียดดาวู้ดขึ้นมาในนาที่นั่นเอง เขาทำท่าเหมือน
กับเป็นเจ้าของเงิน ทั้งที่เป็นเงินของยูนุส ผัวหล่อนต่างหาก

แต่เอาเถอะ... ตอนนี้หล่อนปล่อยไว้ก่อน...

ถึงจะไม่ได้รักยูนุสมาก่อน แต่เมื่อเขากลับไป สาวน้อยแรกรัก
อย่างมาเรียมก็อวารถ

หล่อนเก็บเสื้อผ้าที่ยูนุสถอดทิ้งไว้ให้ซัก แต่หล่อนไม่ยอมซัก
ยามใดที่คิดถึงเขามาก มาเรียมก็จะหยิบเสื้อตัวนั้นขึ้นมามาดม แก่คิดถึง

สุดเอากลิ่นกายของสามีที่จากไปยังอีกฟากหนึ่งของทวีป ไปอยู่กับ
ลูกหลานและภรรยาเอกของเขา

ทั้งที่รู้เช่นนี้มาเรื่อยมาก็ยังคิดถึงเขา ความคิดถึงมีมากเกินไปจน
หล่อนแอบหวังว่า ยูनुสน่าจะคิดถึงหล่อนเช่นเดียวกัน

ไม่กี่วันหลังจากที่ยูनुสบินกลับ นางอาซีเยห์ก็เอ่ยปากขอเงิน
จากมาเรื่อยอีก

“มึงเอาเงินมาให้มะซัคห้าพันสิ” นางไม่ได้ขอ แต่สั่ง... ในเมื่อ
นางเป็นแม่ย่อมถือว่าสั่งลูกได้ทุกกรณี ราวกับว่าเงินนั้นเก็บอยู่ในกระเป๋
ของมาเรียมจำนวนมากมาย นึกอยากจะหยิบมาใช้เมื่อใดก็ทำได้

แต่ละ... มาเรียมเป็นลูกสาวของนางนี่นา ได้ดิบได้ดีมีผิวขาวๆ
ย่อมจะมีเงินเหลือเพื่อเจือจานนางได้เน

“เงินที่ยูनुสเค้าให้มะตอนแต่งล่ะ... ใช้หมดแล้ววรีเง”

มาเรียมย้อนถามอย่างประหลาดใจ

หล่อนจำได้ว่า เงินสดห้าหมื่นแม่รีบไปหมด ให้หล่อนเพียง
ทองคำห้าบาทเท่านั้น

“กูบอกแล้วเงว่าหมดไปตั้งตะตอนก่อนมึงแต่ง... ลืมไปรีเง”

นางตะคอก ท่าทางจุนโกรธขึ้นมาทันที

นางไปคุยอวดชาวบ้านไว้มากมาย อวดความร่ำรวยของลูกเขย
ต่างชาติ เพื่อให้เพื่อนบ้านตาลุกวาวด้วยความริษยา มาเรียมนั้นแม้จะ
ไม่เห็นด้วยกับการอวดของผู้เป็นแม่เท่าใดนัก แต่เมื่อทำให้หล่อน
ดูดีขึ้น มาเรียมก็จำต้องปล่อยให้แม่พูดไป

“มะ...เงินตั้งห้าหมื่นนั่นนะ มะใช้อะไรหมด” หล่อนร้องถาม

ด้วยความตกใจ

“ก็ที่นี่สินานตะเกียง” นางสะบัดเสียงแว๊ดแหวกอีกเช่นเคย
“มึงนี่รู้ใจว่าลูกห้าคนสิบคนนี่มันกินลมได้”

“แต่ก็ทำงานกันเกือบหมดทุกคนนะมะ”

“โอ้ย... จะไม่ให้ก็บอกเหอะวะ” นางเอ็ดตะโรดั่งลั่นขึ้นมา “ไหน
กันวะ... คุณฟังว่ารววย... พ่อได้ผัวรววย ทำซีเหี้ยมกับพ่อแม่ละสิ”
ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งดังมากขึ้น ทำเป็นลืมไปแล้วว่า ตนเองต่างหากที่จับ
ลูกสาวมัดเยียดให้แต่งงานกับยูนุส

เมื่อแม่จับบทบ่นด่า มาเรียมก็จำต้องหยิบเงินให้ เงินสองหมื่น
ที่ยูนุสให้หล่อนก่อนจากไปนั้น หล่อนใช้เกือบหมดแล้ว ก็หมดไปกับ
เรื่องสวยๆ งามๆ ที่หล่อนเคยนึกอยากมีอยากได้มาก่อนนั้นไง แต่ก่อน
เคยได้แต่จ้องมองน้ำลายหก ตอนนี้มีเงินอยู่ในมือใจคอจะไม่ให้ซื้อ
เซียวหรือ และเมื่อซื้อแล้ว หล่อนก็ต้องใส่वादคนกันสักหน่อย

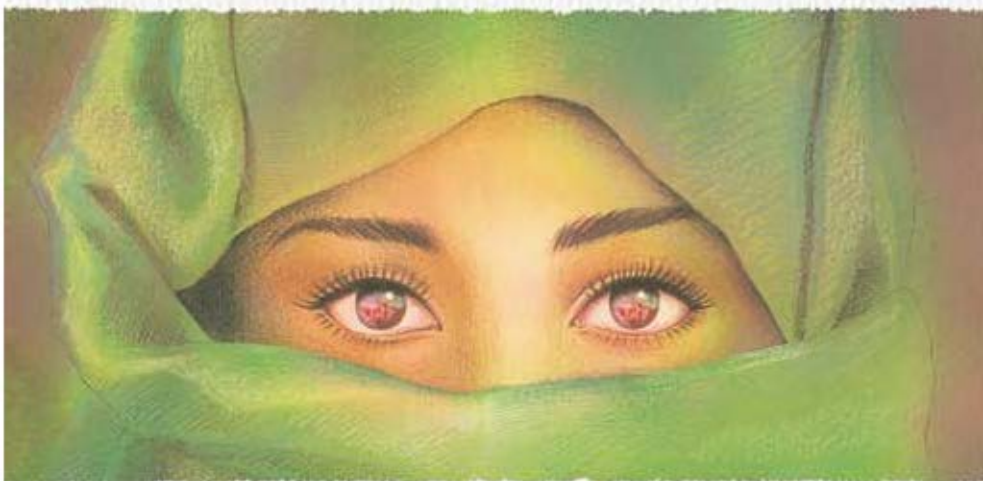
ใช้เพลินเพื่อที่จะพบว่า เมื่อควักเงินส่งให้นางอาชีวะห้ห้าพันแล้ว
มาเรียมจะเหลือเงินติดตัวไม่ถึงสามพันด้วยซ้ำไป

ดังนั้นหล่อนจึงจำต้องโทรศัพท์ไปหาดาวัต

“อะไรกัน... ไม่ถึงเดือนใช้เงินหมดไปสองหมื่นแล้ววี้... แบบนี้
ยูนุสจะเลี้ยงไหวได้ไง” เขาคุกกลับมา และกระแทกโทรศัพท์ใส่หูหล่อน
ด้วยความไม่พอใจ

มาเรียมวางโทรศัพท์ลงบนเบ้นด้วยความเดือด... แม้หล่อนจะ
อายุน้อย แต่ดาวัตก็นำหน้าแสดงท่าทางดูถูกหล่อนถึงขนาดนี้เลย

ก็ได้แค่มอโห้โกราไปตามลำพัง จะเก็บไปเล่าให้ใครฟังได้เล่า

ตัวอย่าง

ชีวิตของหล่อนผ่านทุกข์สุขมามากมาย ในเวลาเดียวกัน ทุกข์สุขนั้น ก็มีไขจะทำร้ายหล่อนสายเคี้ยว แค่นี้ก็ให้การเรียนรู้ ความซับซ้อนของชีวิตแก่หล่อนเพิ่มขึ้น ทำให้หล่อนเชื่อมั่นในความรัก ศรัทธาในพระเจ้า และมุ่งมั่นที่จะยืนหยัดด้วยตนเอง

วันนี้ ชีวิตจึงคืนความสุขให้แก่หล่อนอีกครั้งหนึ่ง นับเป็นความมหัศจรรย์จนยากจะเข้าใจได้ และความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้นี้ ก็ด้วยเหตุผลเพียงประการเดียว นั่นคือการยึดมั่นในการทำความดีเท่านั้น...

...พล่อนและเขาจะปลูกดอกไม้ไปตลอดทางชีวิตที่เดินผ่าน และไม่ว่าจะเหน็ดเหนื่อยทุกข์ยากแค่ไหน ดอกไม้นั้นก็จะบานอยู่ ในความรู้สึกตลอดไป...